

Tóth Kriszta: Különleges bánásmód

A negyvenes éveiben járó luxus-prosti unja a banánt, meg akar szabadulni a láncaitól. Keres valamit, vagy valakit, akiben megkapaszkodhat, hogy kimász hasson az addigi életének gödréből. A nő elképzelése szerint egy pszichiáter testesíthetné meg ezt a kapaszkodót. Kérdés, hogy lesz-e valaki, aki segítő kezet nyújt neki?

A film elején párhuzamosan fut a két főszereplő története. Alice, a prostituált (Isabelle Huppert) fogadja a kuncsaftokat és próbál rajtuk segíteni, hasonlóképp Xavier, a pszichiáter (Bouli Lanners), aki a pácienseinek az életét igyekszik helyretenni. Nem árulok el nagy titkot azzal, hogy a cselekményszálak egy idő után találkoznak.

Az, hogy a rendező Jeanne Labrune a párhuzamos montázstechnika segítségével hozza összefüggésbe egy prostituált és egy doktor munkáját, abszolút feldobja a filmet, talán egy kissé groteszk utóízt adva neki. Na de persze nem csak ettől lesz érdekes, hanem a jól elhelyezett, eredeti poénok, a remek színészi alakítások és az olykor durva, néha pedig szívszorító jelenetek vegyítése is sokat nyom a latba. A történet önmagában egyáltalán nem vicces, de a frappáns humorral megfűszerezve sokkal könnyedebbé, emészthetőbbé válik. Azt, hogy végül is megkapják-e egymástól azt a bizonyos különleges bánásmódot, amire vágyanak, nem fogom elárulni.

Isabelle Huppert a hatvanhoz közelít, de egész egyszerűen lenyűgöző, amit produkál. Michael Haneke zongoratanárnőjeként láthattuk a szigorú, érzéketlen, közömbös arcát, amit több díjjal is jutalmaztak, most viszont egy jóval lágyabb, emberibb oldalát mutatta meg a Különleges bánásmódban, ami kifejezetten jól áll neki.

A filmet ajánlani tudom kivétel nélkül mindenkinek, mert nem nevezném annyira szélsőségesnek, hogy valakit óva intenek a megtekintésétől. Lehet rajta nevetni, akár sírni is, kinek mi esik jól, de mindenképpen érdemes megnézni legalább egyszer.

